

Arrest

nr. 170 961 van 30 juni 2016
in de zaak RvV X7 / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X, op 17 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 april 2016.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) of omdat het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Zo dient te worden opgemerkt dat geen enkel bevel mag worden gegeven of het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Door te stellen dat verzoekster geen schending aantoont van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook worden verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, aan: *“Pris de la violation de l’art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des articles 9 bis, 7, 39/2, 62, 74/13 de la loi du 15.12.1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers, les articles 3, 6, 8, 13 de la Convention de sauvegarde des droits de l’Homme et des libertés fondamentales, ainsi que du principe général de bonne administration, du contradictoire, de l’erreur manifeste d’appréciation et de la proportionnalité”*.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 15 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 1 april 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoekster bij haar vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 2 juni 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord en merkt daarbij op dat deze vraag niet de vorm mag aannemen van een bijkomende memorie. De verzoekende partijen verwijzen in eerste instantie naar hun vraag om te worden gehoord en stellen verder dat de verwerende partij een inadequate afweging heeft gemaakt inzake artikel 8 van het EVRM en hun in België ontwikkelde gezinsleven. Aangezien dit gezinsleven ook werd aangevoerd in een aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 die heeft geleid tot een negatieve beslissing – waarbij het beroep hiertegen thans hangende is voor de Raad – was de verwerende partij*

hiervan op de hoogte en had zij hiermee rekening moeten houden bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Waar de voorzitter herhaalt dat de Raad geen rekening vermag te houden met de argumentatie die de verzoekende partijen schriftelijk aanvoeren in hun vraag om te worden gehoord, repliceren de verzoekende partijen enkel dat de Raad over deze kwestie zal oordelen. De verwerende partij stelt dat de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord afdoende is gemotiveerd waar het gaat over artikel 8 van het EVRM en dat de verzoekende partijen hier met hun pleidooi niet op ingaan. Voor het overige sluit zij zich aan bij de beschikking."

2.5. Waar verzoekster aanvoert dat de verwerende partij een "inadequate afweging" heeft gemaakt inzake artikel 8 van het EVRM en haar in België ontwikkelde gezinsleven, merkt de Raad op dat deze afweging reeds werd beoordeeld in de beschikking. De Raad merkt voorts op dat verzoekster geenszins dieper ingaat op de beoordeling in de beschikking omtrent de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM. In de beschikking werd gesteld dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot het aanhalen van deze verdragsbepaling doch geenszins verduidelijkt van welke familieleden ze door de bestreden beslissing zal worden gescheiden. De beschikking stelt hierover verder het volgende: "*Het bestreden bevel werd uitgereikt ten aanzien van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen. Uit de gegevens beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat zowel ten aanzien van verzoeksters echtgenoot als ten aanzien van haar meerderjarige zoon een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er buiten haar echtgenoot en drie kinderen nog andere familieleden van verzoekster in België verblijven.*" Verzoekster brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middelen tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA